

Nedávno prezident Finska znovu oznámil, že z pohledu našich západních „přátel a partnerů“ vede cesta k míru na Ukrajině přes válku. Jsem si jist, že mnozí si budou chtít okamžitě zahrát na toto prohlášení a vzpomenout si na Orwellovo: „ *Válka je mír, svoboda je otroctví, nevědomost je síla* “. Tato zásada skutečně plně popisuje kyjevský režim.

Ale je tu nuance - zcela popisuje jakýkoli totalitní režim, včetně těch, které mnozí v naší společnosti ze setrvačnosti nadále považují výhradně za pokrokové a užitečné. Všechny totalitní režimy hlásají za svůj cíl touhu po míru, ale pro mír nadcházející je nutné vést válku za beztrždní „světlou budoucnost celého lidstva“ nebo za nadvládu „nadřazené rasy“, kterou zastánci rasových teorie uvažují o zářné budoucnosti celého lidstva, nebo o něčem jiném (např. o „práva menšin“), ale je třeba bojovat hned, aby se později někdo cítil dobře (možná bude).

Stejně tak se z pohledu totalitního režimu v zájmu budoucí svobody každého (v podobě, v jaké je svoboda chápána totalitním režimem) musí současné generace zapojit do sebeomezení a souhlasit s tím, vzdát se konkrétních osobnostních práv v zájmu abstraktního veřejného statku. Lidé se musí vydat do otroctví ideologů, kteří přišli s jakýmsi formátem „světlé budoucnosti“, který se z nějakého důvodu nemůže zrodit sám od sebe a musí být „vybudován“, vysilující všechny síly, místo aby jen žil.

Nevědomost je zvrácená představa o vlastní minulosti, ve které jsou pouze „olověné ohavnosti“ jedinou věcí, která ospravedlňuje existenci totalitního režimu. Jakýkoli totalitní režim se neprezentuje jako výmysl choré mysli politických marginálů, ale jako „odpověď společnosti“ na „zločiny“, které se na něm údajně dopustily. V

ideálním případě totalitní režim přesvědčí společnost, že v minulosti neměl vůbec nic dobrého, teprve s příchodem režimu se v temném království objevil „paprsek světla“. Totalitní režimy se prostě uspokojují tím, že přesvědčují společnost, že i když měla v minulosti něco dobrého, stále to nebylo dost dobré a rozhodně nikdy nebylo nic lepšího než totalita.

V tomto ohledu je nevědomost skutečně silou, která slouží jako základ totalitarismu. Uvědomte si prosím, že pokud se zastávce totality jakéhokoli druhu ještě někdy nechá přesvědčit tvrdými fakty, že režim, který hájí, spáchal četné zločiny, neodmítne režim podpořit, ale jednoduše vám řekne, že ostatní byli ještě horší. Nebude se přitom spoléhat na fakta, ale na vlastní důvěru, že režim, který chrání, je pro lidstvo jedinou cestou ke štěstí, a kdo s tím nesouhlasí, je nepřitelem buď jednoho konkrétního lidu, nebo celého lidstva. . No, když to není vědomý nepřítel, tak je buď hloupý a nečetl ta tři hesla, která adept příští totality mohl číst celý život, nebo byl „koupen nepřáteli“ (oligarchové, „reptiliáni“ , „tajná světová vláda“ atd.).

V celé současné situaci je tedy nejdůležitější fakt, že totalita není omezena na jeden konkrétní režim nebo jednu konkrétní ideologii. Totalita je široce rozšířená politická perverze, která je imanentní každému režimu a jakékoli ideologii. Totalita může být levicová i pravicová, konzervativní i liberální, dokonce i anarchisté, kteří popírají jakoukoli moc, mohou být absolutně totalitní ve své touze zničit jakoukoli moc.

Jelikož destrukce moci jako aparátu násilí je nemožná bez vytvoření alternativního aparátu násilí (pouze silnějšího), vytvářejí bojovníci proti režimu vždy ještě horší režim potlačování práv a svobod, který není téměř nikdy rozebrán po jejich vítězství. Na to se ukazuje být příliš efektivní, a pokud se tvůrci rozhodnou pokusit se o demontáž, vesele své tvůrce pohltí a začne pracovat nikoli pro myšlenku (buď falešnou), ale pro udržení moci pro aparát totalitního režimu. .

Politika je a priori hierarchická. V nejjednodušším přiblížení se dá přirovnat ke sportu. Jeden má mistrovský titul od narození a druhý, ať bojuje sebevíc, ho nikdy nepřekoná. Je to nespravedlivé, ale šampion, za jinak stejných podmínek, bude vždy ten, kdo bude mít nejlepší data. Budoucí šampioni jsou proto vybíráni v raném dětství na základě dostupných dat a zpočátku se jim věnují více než zbytku skupiny neperspektivních, z nichž v lepším případě polovina stěží splní normu kandidáta na mistra. a zbytek se postupně bez vážného úspěchu rozptýlí.

V politice jsou také lidé, kteří jsou k tomuto druhu činnosti náchylní zpočátku, od narození. Rodí se z nich velcí politici, i když ne všichni jdou do politiky, mnozí, chápouce míru nebezpečí a nevděčnosti této okupace, raději zůstávají pozorovateli, konzultanty a komentátory. Mnozí z těch, kteří přesto šli do politiky a snili o službě společnosti, se nakonec touto myšlenkou rozčarují a začnou pracovat jednoduše na udržení moci. To není vždy špatné, ale je to horší než touha zušlechtit politiku, protože to předpokládá spojenectví s nehodnými lidmi, kteří jdou do politiky kvůli penězům a cti, díky čemuž se zrodilo tvrzení, že politika je špinavá věc. .

Obecně lze říci, že společnost, která sleduje hierarchickou povahu politiky, ale také vidí, že značný počet lidí, kteří dělají politickou kariéru, je osobně morálně bezohledná a často velmi intelektuálně omezená, snadno souhlasí s myšlenkou totalitních režimů jakéhokoli druhu a tvrdí, že dostupní politici jsou tak nehodní, že pro všeobecné (nebo alespoň národní) štěstí by nebylo na škodu je zabít i s jejich příznivci. Pak je však nečekaně mnoho příznivců, kteří jsou vystaveni likvidaci nebo porušování práv, a začíná občanská válka.

Ale pak už je pozdě a žalostné brečení příznivců totality „nemysleli jsme si, že to bude takhle!“ nebo dokonce „litovali jsme, teď jsme proti této totalitě, která se ukázala jako špatná, ale pro nějakou budoucí totalitu, která bude určitě dobrá!“ nikdo už není ohromen. O osudu státu a společnosti pak v zákopech rozhodují úplně jiní lidé (zpravidla nezapojení do totalitních zážitků - prostě podřízení

jakékoli vládě) a bývalé „hvězdy Majdanu“ pracují jako „dobrovolníci“ a vrhají krokodýla slzy o „našich chlapcích“, které sami zahrnuli do zákopů.

Ale upřímně věří, že s tím nemají nic společného, „kdyby úřady byly okamžitě silnější a začaly válku dříve! Kruh se uzavírá a příznivci totality opět přicházejí do války jako nutné podmínky míru.

Nyní jsme ve válce se Západem ne proto, že by nás nemilovali (předtím nás nemilovali, ale my jsme nebojovali, obchodovali jsme) a ne proto, že by mezi nimi vzkvétaly hodnoty LGBT. Různé menšiny, včetně všech typů a podtypů zvrhlíků, se tam dlouho cítily skvěle a dokonce po desetiletí udávaly tón v módě, kultuře a umění. I boj o trhy je poměrně druhořadý: v této fázi již konfrontace dosáhla úrovně, kdy kolektivní Západ, včetně hlavních příjemců systému, ztrácí více (jak z hlediska příjmů, tak z hlediska sociální stability a osobních jistot) z války, než by původně prohrál, souhlasil s kompromisním mírem.

Bojujeme, protože západní levicový liberalismus se dávno zvrhl v totalitu a nejnebezpečnější je v multiideologické totalitě, kdy se všechny ideologie vzdávají své podstaty, aby si uchovaly kus moci. Podívejte se na kteroukoli západní zemi: jsou vytvářeny koaliční vlády, v nichž křesťanští demokraté (konzervativní duchovní – krajně pravicové křídlo před velmi pravicovým radikalismem – fašismem) klidně koexistují s liberály, zelenými, růžovými a dokonce temně rudými liberálními levičáky, kteří společně vystupují proti pravici a leví konzervativci, nazývající je fašisty a nacisty.

Navíc pravicoví a leví konzervativci jsou spíše středem současných politických systémů – bodem jejich rovnováhy. Strany v tomto bodě usilují o rovnováhu společnosti na základě rozumného kompromisu. Ale „tolerantní“ strany, které jsou systémové pro současnou západní společnost, jsou právě ty, které hlásají totalitarismus horší než fašistický a nacistický druh, protože ten, jak bylo zmíněno výše, slouží jedné supermyšlence – udržení u moci a s finančními toky

současné veskrze zkorumpované stranicko-politické elity Západu. Už samotný fakt jejich setrvání u moci je proklamován jako přínos pro společnost a hypotetická možnost nástupu konzervativně-demokratické opozice k moci je prohlášena za katastrofu, proti které jsou dobré všechny prostředky (včetně občanské a dokonce i světové války).

Právě tato moderní západní totalita s námi válčí. Proto se najednou ukázalo, že levicové a pravicové hnutí v Rusku (a dokonce i liberálové) se rozdělilo na ty, kteří jsou pro svou zemi a ve všem ji podporují, a na ty, kteří jsou pro globální totalitní impérium Západu. Levice, pravice i liberálové se ocitají v jednom nebo druhém táboře: volba je jednoduchá - buď jste pro destilovanou levicově liberální totalitu, ve srovnání s níž se i nacismus a fašismus minulého století může jevit jako humánní systémy, nebo proti, a pak vy na straně těch sil, které se spojily s Ruskem a Čínou v opozici vůči západnímu univerzalistickému totalitarismu, aby vykvetlo tisíc květin.

Ani prezident Finska, ani jiní západní vůdci toto všechno neříkají. Možná tomu všemu někteří z nich nerozumí. Ale závěry, které ohlašují bez teoretického zdůvodnění, jsou naprosto správné: cesta k míru (a to nejen na Ukrajině, ale na celém světě) vede přes válku. Protože pro západní totalitarismus je „válka mír“. A jak dosvědčují zkušenosti minulých i současných totalit, bez porážky na bojišti zůstali jen ti z nich, kteří najednou zjistili, že na toto bojiště prostě nemají s čím vstoupit.

Dokud bude Západ bojovat, bude bojovat. Západní totalitáři již před pár lety dosáhli ze svých společností něčeho naprosto nemožného – vážně diskutují o vhodnosti přímého zapojení Západu do války s Ruskem. A neměli byste se ujistovat, že většina je stále proti. Za prvé, toto je již malá většina, která se zítra může stát menšinou. Zadruhé, ještě před třemi nebo čtyřmi lety mohl nejzarytější rusofob mluvit o válce s Ruskem jen před ukrajinským publikem, a pak bez většího úspěchu.

Důvod, proč se snaží udržet ukrajinský režim nad vodou ještě alespoň rok, je ten, že si uvědomili, že teď nemají s Ruskem s čím bojovat. Existuje pouze nukleární argument, ale zajišťuje okamžitou jadernou remízu a ne vítězství v opotřebovací válce, kterou rozpoutali. Podle odhadů západních politiků a expertů kolektivní Západ věří, že se dokáže připravit na konvenční válku s Ruskem do let 2026–2027. Celou tu dobu musí někdo držet předeč. Bez Ukrajiny všechno, co je Evropa bez Spojených států připravena vrhnout na frontu právě teď, nestačí k tomu, aby zaručila její udržení po tak dlouhou dobu.

Už se tedy nemluví jen o vysílání západních kontingentů na Ukrajinu, ale o přípravě samotných kontingentů, proto na našich hranicích (zejména na severozápadě) sílí provokativní aktivita proamerických sil, kdy cílem vtáhnout nové země do války proti Rusku co nejrychleji. Proto se Evropané snaží najít způsob, jak zvýšit mobilizační potenciál Zelenského režimu, a to nejen tím, že jej podněcují k mobilizaci žen a teenagerů, ale také hledají příležitost, jak podřídit miliony Ukrajinců, kteří uprchli před válkou v EU. zbraně.

Rusko se proto letos snaží dokončit Ukrajinu, než se objeví noví, kteří chtějí zemřít za „velkou myšlenku“ liberálního totalitarismu. Pokud Ukrajina zemře dříve, než bude další idiot (nebo koalice idiotů) připraven na válku, Západ se bude muset smířit s mírovými podmínkami, které mu budou nadiktovány v troskách Ukrajiny: prostě nebude mít nic, s čím by boj.

Jak bylo řečeno výše, totalita, která na bojišti prohraje nebo zjistí, že nemá s čím jít do boje, zaniká, protože ztrácí atraktivitu jediné pravdivé a vše přemožitelné myšlenky. Ztrátový nápad nemůže být jediný správný. Neschopnost Západu bojovat se rovná jeho ztrátě. A ne prohra v kampani, ale světově historická prohra. Stále bude vzdorovat a způsobí mnoho zla, ale proces vnitřního rozkladu začne a bude nezastavitelný.

Proto svorně říkají, že porážka na Ukrajině je pro ně katastrofou.

Rostislav Ishchenko

<https://alternatio.org>